

sluttet med en Bøde, hvor altsaa Voldsmanden har været tiltalt under en offentlig Sag, og Retten havde nøjedes med en Mulkt, idet Voldsmanden havde vedgaaet sin Forseelse, og man var bleven enig om en Mulkt. At denne Afgørelse af den første Sag, en Vedtagelse i Stedet for en Dom, skal influere paa den sidste Sag, synes jeg ikke, der er særlig Grund til, og jeg er noget betænkelig ved, at man laver om paa et saadant lille Punkt, fordi det meget godt kan hændes, at en saadan lille Ændring, en Ombytning af Ordet „straffet“ med „dømt“, vil undgaa visse Dommeres Opmærksomhed, eller at det vil undgaa deres Opmærksomhed, at der har ligget en bestemt Tanke bagved, at det altsaa har en bestemt Virkning med Hensyn til Sager, som ere sluttede med en Bøde. Det kan ogsaa i en anden Relation faa sin Betydning, thi jeg indrømmer, at Ordet „straffet“ kan give Anledning til forskellige Fortolkninger. Hvis man i Ordet „straffet“ i § 2 vil lægge den Betydning, at det ikke er nok, at vedkommende er funden strafskyldig ved Dom, men der forlanges, at han skal have udstaaet Straf, kommer der herved en Forandring ind ogsaa paa dette Punkt ved den foreslaaede Ændring. Men jeg tillægger som sagt ikke dette nævneværdig Betydning. Maaske Udtrykket „funden strafskyldig“ noget bedre vilde ramme Mindretallets Tanke, det kunde jo tages under Overvejelse til tredje Behandling. Derfor tillader jeg mig at henstille, om Mindretallet ikke finder sig foranlediget til denne Gang at tage Ændringsforslaget tilbage, saa kunde det nærmere overvejes at formulere Udtrykket paa anden Maade, saa at det ramte Tanken mere koncist.

De af hele Udvalget til § 6 stillede Ændringsforslag kan jeg tiltræde.

Til §§ 11 og 13 er der af Mindretallet stillet et Par Ændringsforslag, der begge ere interessante, det indrømmer jeg. Ændringsforslag Nr. 10 til § 11 gaar ud paa, at det ikke mere skal være tilladt at optage i Reglementet for Arbejdsanstalter en Bestemmelse om, at legemlig Straf kan anvendes som et Middel til at skaffe sig Lydighed. Om dette Forhold skal jeg oplyse, at i Ministeriets første Udkast til dette Lovforslag var denne Bestemmelse udgaaet. Men da saa Lovforslaget blev

udsendt til de respektive Myndigheder, der ifølge deres Beskæftigelse have særlig Forstand paa disse Omraader, blev der af Underdommerforeningen, altsaa Foreningen af samtlige Retsbetjente udenfor København, og af Straffelovkommissionen stillet Forslag om, at den Bestemmelse, som nu findes i Lovforslaget, vedblivende skulde bestaa, at Loven paa dette Punkt altsaa skulde blive uforandret. I Anledning af, at Spørgsmaalet blev rejst i Udvalget, har jeg forhørt paa de forskellige Tvangsarbejdsanstalter — muligvis paa dem alle, jeg har i hvert Fald faaet Svar fra 16 — for at erfare, dels hvorvidt Bestemmelsen overhovedet var optagen i Reglementerne, og dels hvor mange Gange den var bleven anvendt, og hvorvidt de paagældende mente, den burde udgaa eller maatte bibeholdes, og jeg har fra alle disse Tvangsarbejdsanstalter faaet den — jeg kan godt sige — glædelige Meddelelse, at Bestemmelsen aldrig er bleven anvendt. Ikke desmindre udtaler positivt i hvert Fald Halvdelen af Bestyrelserne for disse Tvangsarbejdsanstalter Ønske om, at Bestemmelsen maa vedblive at staa i Loven, og det udtales navnlig fra de største Arbejdsanstalter og særlig fra Sundholm — det er jo langt den største her i Landet, og den har maaske ogsaa de vanskeligste Tvangsarbejdsfanger —, at man anser det for ønskeligt, at disse Disciplinærstraffe stadig maa blive bevarede. Derfor henstiller jeg til Mindretallet, om dette Ændringsforslag ikke kunde tages tilbage.

Jeg anser det ikke for en Plet i Loven, at Bestemmelsen findes. Tværtimod, jeg synes, at vi maa være stolte af, at den Bestemmelse findes i Reglementerne, men at de Folk, som bestyre Tvangsarbejdsanstalterne, forstaa at skaffe sig Respekt derude uden at behøve at ty til dette Middel. Det viser i Virkeligheden, paa hvilket Kulturtrin de Folk staa, som ere satte til at vogte disse Arbejdsfanger. Men der findes altsaa Udtalelser fra disse Anstalter — foruden fra Sundholm fra 7 af de andre —, hvori der positivt udtales Ønske om, at Straffen maa blive ved at staa i Reglementerne. De sige, at netop dette virker, at mange Fanger ikke sætte sig op og ikke blive ulydige, fordi de vide, at Retten til at anvende Midlet kan blive